

Việt
Nam
Thiên
Thiên

Việt
Thiên
Thiên

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bấp Bênh

Chương 2: Bốc Thảm Đại Hội

Chương 3: Nhiếp Gia Sử Thương Ác Liệt

Chương 4: Liễu Nghiễm Hoang Mang

Chương 5: Chiến Tích Bất Bại

Chương 6: Lực Lượng Không Biết

Chương 7: Thắng Lợi Đại Giới!

Mục lục

Chương 1: Bấp Bênh

Chương 2: Bốc Thăm Đại Hội

Chương 3: Nhiếp Gia Sử Thương Ác Liệt

Chương 4: Liễu Nghiễm Hoang Mang

Chương 5: Chiến Tích Bất Bại

Chương 6: Lực Lượng Không Biết

Chương 7: Thắng Lợi Đại Giới!

VẠN VỤC CHI VƯƠNG

Nghịch Thương Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bấp Bênh

Hắc Vân thành, Nhiếp gia.

Màn đêm buông xuống, một thân tử y Nhiếp Thiên dựa vào thành cửa sổ, nhìn giả sơn bên ngoài mà suy nghĩ đến xuất thần.

Trong phòng, Nhiếp Thiên vừa mới một tuổi không kiên nhẫn đẩy nhũ mẫu ra. Khóe miệng dính đầy sữa, lại trông mong nhìn qua Nhiếp Thiên y y nha nha nói: “Thịt, ăn thịt...”

Nhũ mẫu họ Chu sắc mặt xấu hổ, cười nói: “Đại tiểu thư, người xem...”

Nhiếp Thiên lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc Nhiếp Thiên kháu khỉnh thấp giọng mắng: “Tên tiểu hồn đản này, hôm nay đã ăn hai bát thịt nát, không hảo hảo bú sữa bây giờ lại muốn ăn thịt. Không biết hẳn có thể hay không tiêu hoá được tốt.”

”Thịt, muốn ăn thịt...” Nhiếp Thiên vẫn như cũ cười ha hả gọi.

Nhìn qua mặt mũi tràn đầy nụ cười nịnh nọt Nhiếp Thiên. Nhiếp Thiên nhớ tới muội muội đã mất làm cho trong lòng mềm nhũn, hướng về phía nhũ mẫu Chu khẽ gật đầu một cái.

Nhũ mẫu Chu đem một bát bằm thịt nát qua nhẹ đặt ở trên bàn. Nhiếp Thiên con người đen láy đột nhiên sáng lên, cầm lấy cái thìa bằng bạc liền thành thạo xúc, trên khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn tất cả đều là thỏa mãn.

Nghe âm thanh ăn “bẹp bẹp” của Nhiếp Thiên, Nhiếp Thiên không khỏi cảm thấy có chút bực bội, “Tiểu Nguyệt, ngày mai bốc thăm, tổng cộng có bao nhiêu hài tử tham gia?” Nhiếp Thiên đột nhiên hỏi.

Ở cửa, nha hoàn Hàn Nguyệt do dự một chút, nói khẽ: “Đại tiểu thư, chỉ cần là họ Nhiếp ở Nhiếp gia hài tử một tuổi đều sẽ tham gia. Dù sao cách năm năm, lão thần tiên ở Lăng Vân Sơn mới mang theo Linh Khí đến một lần. Xem như thưởng cho Nhiếp gia nhiều năm vất vả cần cù, nhà ai có hài tử một tuổi đều là không nguyện ý bỏ lỡ cơ hội này.”

Nhiếp gia tại Hắc Vân thành cũng là danh môn vọng tộc nhưng mà ở tại trời đất này Luyện Khí Sĩ là vi tôn. Thế lực gia tộc phàm nhân đều phục vụ cho những Luyện Khí Sĩ cường, Nhiếp gia tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhiếp gia phụ thuộc tông phái Luyện Khí Sĩ là Lăng Vân Tông tọa lạc tại Hắc Vân thành phụ cận Lăng Vân Sơn. Trong lòng núi Lăng Vân Sơn có thừa Hỏa Vân Thạch, Hỏa Vân Thạch là một loại Linh tài cấp thường gặp cần cho tu luyện của Luyện Khí Sĩ. Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông quanh năm bận bịu tu luyện nên không muốn hao tổn thời gian khai thác loại Hỏa Vân Thạch cấp thấp này, liền an bài cho tộc nhân Nhiếp gia phụ trách.

Nhiều đời tộc nhân Nhiếp gia đều là thông qua khai thác Hỏa Vân Thạch cho Lăng Vân Tông để đổi lấy sự che chở của Lăng Vân Tông.

Mà Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông ngoài việc bảo hộ Nhiếp gia không bị các gia tộc Hắc Vân thành khác và các thế lực bên ngoài chèn ép thì còn cách mỗi năm năm sẽ tới Nhiếp gia một chuyến. Dùng phương thức bốc thăm để chọn ra hài tử Nhiếp gia rồi dùng một ít Linh Khí cấp thấp thử độ tu luyện thiên phú của hài tử.

Mỗi một tiểu hài tử sau khi sinh ra thân thể đều hoặc nhiều hoặc ít mang theo thuộc tính đặc biệt. Ngoại trừ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thuộc tính ngũ hành ở bên ngoài, còn có hài đồng thân thể bên trong ẩn chứa một ít Lôi Điện, Phong, Vân, Hàn Băng các loại thuộc tính. Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông mỗi lần đến đều sẽ đem theo các Linh Khí cấp thấp có thuộc tính đồng dạng.

Hài đồng cùng Linh Khí có đồng dạng thuộc tính sẽ cảm ứng hấp dẫn lẫn nhau. Bởi vậy có thể xác định thuộc tính bên trong thân thể hài đồng, cái này khiến bậc cha chú có thể đúng bệnh hốt thuốc, biết được hướng tu luyện trong tương lai của hài tử khiến cho con đường tu luyện làm ít lời to.

Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông biết dùng những Linh Khí cấp thấp kia để giữ lấy sự trung thành của Nhiếp gia. Trên đại hội bốc thăm lấy ra những Linh Khí cấp thấp đều sẽ tặng cho hài tử Nhiếp gia cùng thuộc tính tương hợp.

Đối với Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông mà nói những Linh Khí cấp thấp kia không có tác dụng lớn nhưng lại có thể trợ giúp hài tử Nhiếp gia tu luyện, thậm chí là một khoảng thời gian dài về sau đối với hài tử Nhiếp gia đều là Linh Khí hạng nhất. (Chém bay óc lun, tại hk biết tìm từ gì thay vào hehe)

Cũng vậy cứ mỗi năm năm một lần đại hội bốc thăm đều sẽ làm Nhiếp gia sôi trào. Bất kỳ một trưởng lão Nhiếp gia nào có hài tử một tuổi nào cũng sẽ đem việc này là chuyện đại sự trong cuộc đời hài tử mà theo đuổi.

Lần này, cũng không ngoại lệ.

”Ta hỏi người, lần này tổng cộng có bao nhiêu hài tử tham gia?” Nhiếp Thiển cau mày nói.

”Bảy.” Hàn Nguyệt cúi đầu khẽ nói.

”Tiểu Thiên vừa lúc cũng là một tuổi, hẳn cũng họ Nhiếp, vì sao không có người cho ta biết, để Nhiếp Thiên cũng đi tham gia lần này bốc thăm đại hội?” Nhiếp Thiển hừ lạnh.

”Đại tiểu thư...” Hàn Nguyệt một mặt cười khổ, ngẩng đầu nhìn một chút Nhiếp Thiển, yếu ớt nói: “Nhiếp Thiên tuy là hài tử của Nhị tiểu thư nhưng Nhị tiểu thư... Giống như người, cũng chỉ là thân nữ nhi với lại Nhị

tiểu thư trước khi qua đời cũng chưa từng nói rõ phụ thân Nhiếp Thiên là ai.”

”Quy củ Nhiếp gia, chỉ có chân chính tôn nhi cùng tôn nữ mới có tư cách đi tham gia đại hội bốc thăm năm năm một lần, ngoại tôn... Nhưng không ở trong đám này.”

”Ta mới mặc kệ những quy củ kia, cha hiện tại vẫn là gia chủ ta sẽ tìm ông ấy đòi một lời giải thích!” Nhiếp Thiên oán hận nói. Nói xong, nàng liền nổi giận đùng đùng ly khai.

”Lão gia mặc dù trước mắt vẫn là gia chủ, nhưng vị trí này... Cũng không vững chắc!” Lúc Nhiếp Thiên phẫn nộ rời đi, Hàn Nguyệt mặt mũi tràn đầy đả đát tự lẫm lẫm.

Một lúc sau.

Nhiếp Thiên đi vào lầu các của Nhiếp Đông Hải, tức giận kêu ầm lên: “Cha, Nhiếp Thiên cũng là...”

Nàng kêu một tiếng rồi im bặt.

Trong phòng, Nhiếp gia gia chủ đương thời Nhiếp Đông Hải trên mặt vàng như nến tràn đầy vẻ mệt mỏi, thân thể hùng tráng bây giờ gầy như que củi. Lưng dựa ở trên vách tường, đang nhìn lòng bàn tay trái một viên đan dược màu đỏ sậm mà do dự.

Nhiếp Thiên nổi giận đùng đùng nhưng trong lòng đau xót, thanh âm đột nhiên mềm nhũn ra ấm giọng thuyết phục: “Phụ thân, không nên.”

Nàng nhìn thấy liền nhận ra đan dược trong tay Nhiếp Đông Hải chính là Hồi Thần Đan. Dùng Hồi Thần Đan có thể làm cho Luyện Khí Sĩ trong thời gian ngắn linh khí dồi dào, tinh thần tràn đầy, có công hiệu hồi quang phản chiếu.

Nhưng Hồi Thần Đan lại làm Luyện Khí Sĩ tiêu hao tiềm năng cùng tuổi thọ, sau đó sẽ làm thể xác và tinh thần tổn hao nhiều.

Nói chung, chỉ có Luyện Khí Sĩ cùng người khác đấu đến thời khắc sống còn mới sẽ dùng đến Hồi Thần Đan để tìm một chút hi vọng sống, bình thường là tuyệt đối không dám dùng.

Nhiếp Đông Hải cúi đầu nhìn xem Hồi Thần Đan thật lâu, nhìn thấy Nhiếp Thiên đến mới miễn cưỡng cười một tiếng không lưu loát nói: “Từ khi bị Vân gia cùng Viên gia đánh trọng thương, Khí Hải của ta đã vỡ vụn, tập trung linh khí lại cũng không ngăn được, tu vi của ta đã không còn hy vọng bước vào Tiên Thiên. Thậm chí cảnh giới hiện tại... cũng có thể sắp bảo vệ không được.”

”Lão Nhị cùng lão Tam nghĩ tới vị trí gia chủ này đã thật lâu, ngày mai người Lăng Vân Tông sẽ tới nếu để cho hắn nhìn ra cảnh giới của ta ngày càng sa sút,. Lại cho lão Nhị lão Tam chiêm ngòi thổi gió một phen. Vị trí này của ta chỉ sợ là muốn chấp tay nhường cho.”

”Cha, nếu như muốn lấy tiêu hao tuổi thọ đem đổi lấy vị trí gia chủ, ta tình nguyện ngài sớm lui ra tới.” Nhiếp Thiên hốt mắt ướm át nói.

” Conbiết cái gì?” Nhiếp Đông Hải bỗng nhiên trừng mắt trên mặt tràn đầy nghiêm túc cùng tức giận, “Chỉ có ta là Nhiếp gia chi chủ, con tại Vân gia bị nhục mới có thể lấy lại công đạo! Còn có kẻ lừa muội muội của người, ta có thể dùng thế lực Nhiếp gia mới có hi vọng tra ra hắn là ai!”

”Ta như lui xuống thì lão Nhị cùng lão Tam tuyệt đối sẽ không để ý tới thù hận của con cùng muội muội của con! Vì con cùng Căn nhi, vị trí này ta có thể ngồi nhiều một ngày thì sẽ liền ngồi thêm một ngày!”

”Sống ít đi mấy năm đáng là gì? Ta một khi lui ra liền vô lực tranh lấy thứ gì cho các con, như thế cùng đã chết có gì khác biệt?”

”Cha!” Nhiếp Thiên đã khóc không thành tiếng.

”Tốt tốt, đừng như hài tử không lớn. Nói đi, con vội vã tìm ta có chuyện gì?” Nhiếp Đông Hải hít sâu một hơi, thần sắc khôi phục kiên nghị.

”Phụ thân, ngày mai đại hội bốc thăm quan hệ trọng đại, người đã để tiểu Thiên họ Nhiếp con hi vọng tiểu Thiên cũng có thể tham gia. Tiểu Thiên nếu có thể ở trên đại hội bốc thăm tìm được Linh Khí thích hợp với hắn thì đối với tu luyện về sau trợ giúp cực lớn. Có lẽ, là hắn có thể nhờ Linh Khí đó khi mười lăm tuổi lúc bước vào luyện khí chín tầng mà tiến vào Lăng Vân Tông.” Nhiếp Thiên cầu khẩn nói.

”Việc này...” Nhiếp Đông Hải mặt lộ vẻ khó xử, “Ta lại làm sao không biết? Vì việc này, ta cùng lão Nhị lão Tam sớm đã nói qua nhưng bọn hắn nói tiểu Thiên không phải người Nhiếp gia chân chính nhất định lấy tộc quy đem tiểu Thiên cự tuyệt ở ngoài cửa.”

”Phụ thân, con đường tu luyện của người đã đến cuối cùng, muội muội cũng không có ở đây, mà ta... Cả đời này cũng là như thế. Nhân khẩu của chi (một họ đc chia ra nhiều chi, hk cùng cha mẹ nhưng cùng họ có chung dòng máu) chúng ta lại không vượng, chỉ có tiểu Thiên là nam nhi. Con hi vọng người có thể hết sức tranh thủ một cơ hội cho tiểu Thiên.” Nhiếp Thiên nước mắt rưng rưng nói.

Nhiếp Đông Hải trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu, “Ta hiểu được, con trở về đi. Ngày mai đúng giờ con mang Nhiếp Thiên tới tham gia đại hội bốc thăm đại hội.”

Nhiếp Thiên lệ quang lấp lóe trong mắt, đột nhiên hiện vẻ vui mừng, chột khom người lui ra.

Ngay lúc nàng đi ra khỏi cửa phòng, thời điểm sắp đi xa nàng nghe được âm thanh Nhiếp Đông Hải nuốt vào Hồi Thần Đan còn có Nhiếp Đông Hải thở thật dài một tiếng.

Nhiếp Thiên lòng như đao cắt. Nàng đến, ngược lại trợ giúp Nhiếp Đông Hải hạ quyết tâm, nàng không đành lòng quay đầu lại xem mà hoảng hốt bước nhanh ly khai.

VẠN VỤC CHI VƯƠNG

Nghịch Thương Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bốc Thăm Đại Hội

Hôm sau.

Đại diện nghị sự Nhiếp gia, tiếng người huyên náo, phi thường náo nhiệt.

Một đám Nhiếp gia già trẻ tụ tập tại bên cạnh Liễu Nghiễn Lăng Vân Tông hỏi han ân cần hy vọng có thể đạt được hảo cảm của Liễu Nghiễn. Tranh thủ cơ hội tốt cho con cháu có thể bước vào Lăng Vân Tông.

Một thân áo bào xám Liễu Nghiễn ngồi trên chủ vị. Miệng hơi cười câu được câu không cùng Nhiếp gia nói chuyện, trong mắt có chút không kiên nhẫn.

Từ đầu đến cuối, Liễu Nghiễn cũng chưa từng đứng lên mà bên cạnh hẳn đám người Nhiếp gia thì là khom người thái độ khiêm tốn.

Cửa đại diện, người Nhiếp gia mang theo hài đồng vừa 1 tuổi lục tục tiến vào.

Mỗi một người tiến vào đều mang theo hài đồng đến gặp Liễu Nghiễn. Đối với Liễu Nghiễn cười rạng rỡ giới thiệu rồi mới hướng Tam lão của Nhiếp gia ngồi yên ngay gần bên cạnh Liễu Nghiễn thỉnh an.

Nhiếp Đông Hải cùng nhị đệ Nhiếp Bắc Xuyên, tam đệ Nhiếp Nam Sơn ví thân phận cũng không có đi nịnh nọt Liễu Nghiễn nhưng mỗi lần cùng Liễu Nghiễn đối mặt cũng đều tiểu dung xán lạn.

Cùng hôm qua khác biệt, hôm nay Nhiếp Đông Hải hồng quang đầy mặt, tinh thần vô cùng phấn chấn hoàn toàn nhìn không ra có thương tích

trong người.

”Nhiếp Thiên? Người mang theo Nhiếp Thiên tới đây làm gì?” Nhưng vào lúc này, một âm thanh không đúng lúc bỗng nhiên vang lên. Vừa mới vẻ mặt tươi cười hướng Liễu Nghiễn giới thiệu hài nhi của mình là Nhiếp Lan, chau mày thần sắc không vui nhìn về phía cửa điện.

Nhiếp Lan chính là con trai của lão Nhị Nhiếp Bắc Xuyên. Là đời thứ hai Nhiếp gia tuổi tác lớn nhất nhưng hãn thiên phú tu luyện không tốt đến nay cũng chỉ là Luyện Khí tầng chín, từ đầu đến cuối không thể phá bình cảnh bước vào Hậu Thiên.

Chính là bởi vì như thế, hãn sớm đã từ việc tu luyện của mình mà là đem tất cả hi vọng kỳ thác vào ba người con trai.

Bây giờ, đại nhi tử mười một tuổi của hãn đã đạt Luyện Khí là cảnh giới tầng bảy chỉ cần trong vòng bốn năm bước vào tầng cảnh giới thứ chín liền có thể được Lăng Vân Tông ưu ái trở thành đệ tử Lăng Vân Tông. Sau đó được sự giúp đỡ của Lăng Vân Tông thuận lợi tiến vào Hậu Thiên, từ đó sẽ lên như điều gặp gió.

Nhị nhi tử sáu tuổi của hãn, bây giờ cũng đã tu luyện tới Luyện Khí cảnh giới tầng bốn. Cho thấy thiên phú tu luyện bất phàm tu, tương lai đáng để mong chờ.

Hôm nay mang tới vừa đầy một tuổi không lâu của hãn ấu tử Nhiếp Hoảng.

Hãn sinh ra ba con trai đều trải qua tính toán chu đáo chặt chẽ. Mỗi người thời điểm đúng một tuổi đều vừa lúc gặp được năm năm một lần đại hội bốc thăm Nhiếp gia, với lại hai lần trước đều thu hoạch phi phàm.

Lần này đến phiên Nhiếp Hoảng.

Theo một tiếng quát nhẹ của Nhiếp Lan, ánh mắt tất cả già trẻ Nhiếp gia trong điện cùng nhau hội tụ đến trên người Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên vừa mới vào cửa.

”Đại ca, ta mang Nhiếp Thiên tới tham gia đại hội bốc thăm.” Nhiếp Thiên cất giọng nói.

Bên cạnh nàng Nhiếp Thiên khoẻ mạnh kháu khỉnh cùng hài tử một tuổi khác tham gia đại hội cao hơn một chút, cũng rõ ràng khoẻ mạnh hơn nhiều.

Nhiếp Thiên tại dưới ánh mắt mọi người, dù thanh âm rất cao nhưng thần sắc ít nhiều có chút bất an.

Ngược lại là Nhiếp Thiên há miệng cười ha ha không ngừng, hoàn toàn không biết từng đạo ánh mắt phóng tới nhiều bất thiện. Giống như không có chút nào luống cuống khi được hưởng loại cảm giác chú mục này.

”Nhiếp Thiên?” Nhiếp Lan nhẹ hừ một tiếng, sắc mặt thâm trầm, “Hắn mặc dù cũng họ Nhiếp nhưng đó là bởi vì chúng ta không biết phụ thân hắn là ai, chỉ có thể để hắn họ Nhiếp. Trên thực tế, hắn không được tính là người Nhiếp gia chúng ta. Dựa theo tộc quy, ngoại tôn Nhiếp gia là không đủ tư cách tham gia đại hội bốc thăm đại. Người không được sinh sự việc không đâu, nhanh chóng mang Nhiếp Thiên ly khai đừng lãng phí thời gian Liễu tiên sinh cùng mọi người.”

”Cha!” Nhiếp Thiên mãnh liệt nhìn về phía Nhiếp Đông Hải.

”Mặc kệ con rể ta là ai, Căn Nhi trước khi mất đã từng nói phụ thân Nhiếp Thiên tự nguyện ở rể Nhiếp gia ta cho nên Nhiếp Thiên xem như hài tử của Nhiếp gia.” Nhiếp Đông Hải không giận mà uy nói.

”Đại ca, theo ta được biết người hận không thể nuốt sống cái gia hỏa không biết tên kia. Những ngày này, người một mực lăm bằm muốn tìm ra hắn không tiếc bất cứ giá nào giết hắn.” Lão Tam Nhiếp gia Nhiếp Nam

Sơn, cười hắc hắc, “Người làm sao bỗng nhiên liền thay đổi thái độ, thừa nhận thân phận con rể của hần? Còn có, ở rể... Cũng là muốn dựa theo quy củ nữa? Ta nhưng không nhớ rõ, người kia ở tại Từ đường Nhiếp gia ta lập qua thề.”

”Đúng vậy đúng vậy, không có tại Từ đường lập thề, không có làm theo nghi thức liền tuyệt đối không tính là con rể ở rể Nhiếp gia.”

”Gia chủ, người cũng không thể vì để cho Nhiếp Thiên tham gia đại hội bốc thăm liền nhận thức tùy tiện một cái gia hỏa thù sâu như biển là con rể. Người phải biết, thế nhưng là hần hại Nhiếp Căn!”

”Dù cho ngài là gia chủ, cũng không thể không nhìn tộc quy cố tình làm bậy?”

“...”

Trong điện, mang theo hài đồng đến đều là tộc nhân trực hệ* chi thứ Nhiếp gia, nhao nhao ồn ào bất mãn chỉ trích Nhiếp Đông Hải làm loạn.

*Trực hệ: theo ta nghĩ là quan hệ trực tiếp.

Tham gia đại hội bốc thăm nhiều thêm một hài tử liền mang ý nghĩa con của bọn hần có thể sẽ thiếu một phân cơ hội, bọn hần tự nhiên sẽ không vui.

Nếu là đối trước kia, Nhiếp Đông Hải không có bị thương nặng uy danh vẫn còn. Bọn hần có lẽ còn không dám như thế.

Nhưng hôm nay bọn họ cũng đều biết tình huống của Nhiếp Đông Hải. Cũng rõ ràng không cần quá lâu, cảnh giới của Nhiếp Đông Hải có thể không ngừng thụt lùi mà bị ép nhường ra vị trí gia chủ. Đương nhiên sẽ không tiếp tục cho hần mặt mũi.

Lão Nhị Nhiếp gia Nhiếp Bắc Xuyên ngồi ngay ngắn trên ghế bất động như chuông, trong điện ồn ào nhưng không có ý tứ muốn ngăn cản.

Ngay tại thời điểm tiếng nói chuyện ồn ào càng ngày càng nghiêm trọng, Liễu Nghiễn đến từ Lăng Vân Tông đột nhiên ho nhẹ một tiếng.

Tất cả âm thanh ồn ào lập tức im bật.

Lão Tam Nhiếp Nam Sơn nghĩ muốn chất vấn lần nữa cũng im miệng, sắc mặt ngượng ngùng nhìn về phía Liễu Nghiễn.

Khuôn mặt Liễu Nghiễn ôn nhuận như ngọc, thần sắc hơi động một chút. Nghiêm túc nhìn về phía Nhiếp Thiên bên cạnh Nhiếp Thiển, “Hẳn là...nhị tử của tiểu sư muội?”

Lúc nói chuyện, trong mắt Liễu Nghiễn lóe lên một tia đau đớn không dễ dàng phát hiện.

Lời vừa nói ra, mọi người Nhiếp gia mới đột nhiên nhớ tới. Nhiếp gia đời thứ hai thiên phú kinh người nhất Nhiếp Căn, sớm lúc tại mười tuổi liền tu luyện đến Luyện Khí tầng chín từ đó sớm được đón đến Lăng Vân Tông trở thành đệ tử Lăng Vân Tông.

Mà Liễu Nghiễn, chính là đại sư huynh của Nhiếp Căn.

”Bẩm tiên sinh, Nhiếp Thiên chính là ấu tử đáng thương của muội muội ta lưu lại.” Nhiếp Thiển chán nản nói.

Liễu Nghiễn nhẹ nhàng gật đầu, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn chăm chăm Nhiếp Thiên, ôn thanh nói: “Lần này, ta vốn cầm năm dạng đồ chơi nhỏ đi ra nhưng ta cùng tiểu sư muội có giao tình. Vì Nhiếp Thiên ta liền tự mình làm chủ, đem Linh Khí khác nhau mà ta cất giấu cùng nhau lấy ra. Các người thấy thế nào?”

Hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh là Nhiếp Bắc Xuyên cùng Nhiếp Nam Sơn.

”Liễu tiên sinh đã mở miệng, chúng ta tự nhiên nghe lệnh.” Nhiếp Bắc Xuyên vội nói.

Nhiếp Nam Sơn cũng mặt đầy vui mừng tranh thủ thời gian gật đầu, luôn miệng nói: “Đều nghe Liễu tiên sinh.”

Còn lại đám người đều có không dị nghị gì.

”Đã như vậy, vậy đại hội bốc thăm Nhiếp gia hiện tại liền bắt đầu đi.” Liễu Nghiễn cũng không nói nhảm, vung tay lên từ bên trong ống tay áo tay trái bỗng nhiên bay ra bảy đạo Bảo Quang.

Bảy đạo Bảo Quang màu sắc khác nhau, đem đại diện Nhiếp gia chiếu sáng rạng rỡ một lúc.

Bảo Quang tản mát trên bàn đá trong đại điện hóa thành bảy kiện đồ vật lóng lánh. Phân biệt là một kiếm, một đao, một phiến* (一扇 ta hk hiểu là cái gì a. Là quạt???), một bộ bao tay, một cây trượng, một châu, một xương thú.

Tất cả già trẻ Nhiếp gia lúc bảy đạo Linh Khí rơi xuống đất đều chủ động đem không gian trong đại điện nhường ra, đám người đứng bao quanh bảy đạo đồ vật lại

Trong nháy mắt ánh mắt mọi người tụ tập bên trên bảy kiện tinh mỹ Linh Khí, không còn nhìn Nhiếp Thiên một chút.

Nhiếp Đông Hải ba huynh đệ cũng đều tức khắc không ý thức đứng lên, thể nội của mình tản mát ra một cỗ linh lực ba động đến cảm giác bảy kiện Linh Khí thuộc tính cùng phẩm giai.

Nhiều tộc nhân Nhiếp gia cũng đều hai mắt tỏa ánh sáng, đồng dạng lấy Linh Lực thể nội cảm giác

Tím xanh đỏ lam, màu sắc linh quang bảo khí khác biệt. Luyện Khí Sĩ Nhiếp gia cảm giác được lực lượng bên trong bảy kiện Linh Khí liền nhao nhao.

”Cấp thấp Ngũ phẩm!”

Nhiếp Lan trừng lớn mắt, gắt gao nhìn hạt châu màu xanh kia sau khi Liễu Nghiễn lấy ra hô hấp đều có chút gấp rút.

”Lão thiên, thật sự là Ngũ phẩm?”

”Y theo lệ cũ, tất cả Linh Khí đều không phải là cấp thấp tam phẩm sao? Ngũ phẩm Linh Khí cho dù là cấp thấp cũng là giá trị phi phàm, chính là Lăng Vân Tông ban thưởng cho đệ tử chân chính, lần này...”

”Liễu tiên sinh hào phóng!” (thật ra là đại khí nhưng ta thay hào phóng a)

Linh Lực mọi người cảm giác hạt châu màu xanh kia bên trong giống như có từng tia từng tia Lôi Điện đang nhảy vọt lấp lóe, càng lộ ra bất phàm. Cũng làm cho tộc nhân Nhiếp gia đỏ mắt.

Lão nhị Nhiếp gia Nhiếp Bắc Xuyên, nhìn chăm chăm về phía hạt châu. Trong mắt lóe lên một đạo quang mang kỳ lạ.

Nhiếp Lan là con của hắn. Nhiếp Hoảng, dĩ nhiên chính là tôn nhi của hắn. Lúc Nhiếp Hoảng sinh ra sau đó không lâu, hắn liền lấy bí thuật lặng lẽ cảm giác thiên phú của Nhiếp Hoảng qua.

Hắn bởi vì cảnh giới không đủ còn ngoài dự định dùng một viên đan dược bất phàm, mới có bảy phần xác định Nhiếp Hoảng thân thể bên trong

ẩn chứa thuộc tính Lôi Điện.

Mà hạt châu màu xanh cấp thấp Ngũ phẩm kia rõ ràng chính là một kiện ẩn chứa Lôi Điện cùng thuộc tính Nhiếp Hoảng tu luyện hoàn toàn giống nhau.

Tinh thần Nhiếp Bắc Xuyên khẽ nhúc nhích nhưng mặt hướng Liễu Nghiễn khom lưng nói cảm ơn: “Đa tạ Liễu tiên sinh hậu ái.”

Đám người lấy lại tinh thần cũng sau Nhiếp Bắc Xuyên ồn ào cảm tạ Liễu Nghiễn xuất thủ xa xỉ.

Liễu Nghiễn khoát khoát tay, ra hiệu mọi người im lặng, sau đó nói: “Từ giờ trở đi, tất cả mọi người không được sử dụng Linh Lực thể nội để cảm giác, không được hỗn loạn khí tràng đồ vật. Hiện tại, hết thảy đều giao cho tám hài tử tự xem tạo hóa của bọn hắn.”

”Để tám hài tử vào sân!” Nhiếp Đông Hải trầm giọng nói.

”Đi thôi!” Nhiếp Thiên thầm thở phào nhẹ nhõm, rốt cục buông lỏng Nhiếp Thiên ra.

Lúc bảy dạng Linh Khí rơi xuống đất, Nhiếp Thiên bên cạnh nàng đã hai mắt tỏa ánh sáng không kịp chờ đợi nghĩ muốn xông vào trong. Nếu không có nàng nắm chặt cánh tay Nhiếp Thiên, chỉ sợ Nhiếp Thiên sẽ không để đám người nói xong sớm đã xông ra.

Giờ phút này, nàng vừa mới buông tay Nhiếp Thiên quả nhiên mở ra tư thế ôm lấy thiên địa “Đạp đạp” chạy ra trận tiến vào bên trong.

VẠN VỤC CHI VƯƠNG

Nghịch Thương Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nhiếp Gia Sử Thương Ác Liệt

Ngăn trước mặt Nhiếp Thiên là gã hài đồng thứ nhất, bị Nhiếp Thiên trùng kích lập tức bị đụng ngã trên mặt đất.

Đứa bé kia, chính là Nhiếp Viễn cháu trai Nhiếp Nam Sơn, Nhiếp Viễn ngã xuống lập tức “oa oa” khóc lớn.

Nhiếp Thiên nhìn cũng không nhìn Nhiếp Viễn, thậm chí còn không có tránh ra trực tiếp vượt lên trên người Nhiếp Viễn. Chân phải lúc rơi xuống đất lại hoàn toàn một cước dẫm nát lên tay Nhiếp Viễn khiến Nhiếp Viễn phát ra tiếng khóc thê thảm.

Vừa mới an tĩnh lại Nhiếp Nam Sơn, còn có phụ thân của Nhiếp Viễn là Nhiếp Thu nhìn thấy lập tức đau lòng, sắc mặt cũng trở nên âm trầm xuống.

Chỉ là tham gia đại hội bốc thăm hài đồng, trong lúc cướp đoạt Linh Khí, cũng thường có va chạm phát sinh, Nhiếp Nam Sơn cùng Nhiếp Thu tuy trong lòng có bất mãn, nhưng đều nhẫn nhịn, cũng không lập tức phát tác.

-“Nhiên Thiên, cẩn thận một chút!” Nhiếp Thiển vội vàng hô to.

Nhưng Nhiếp Thiên tựa hồ không nghe thấy được Nhiếp Thiển kêu gọi, lướt qua Nhiếp Viễn, lập tức chạy về kiện Linh Khí cách hăm gần nhất.

Trên đường, một hài đồng Nhiếp gia khác, cũng đôi mắt sáng lên nhìn về phía chiếc bao tay tản ra ánh sáng màu đỏ mờ mịt đó. Đứa bé kia thò tay ra, dần dần vươn tới cái bao đó, đầu ngón tay cũng dần phóng xuất

ra một tia hồng mỏng. rõ rang thuộc tính đưa bé kia tu luyện, cùng song linh lực ẩn chứa trong cái bao tay là hoàn toàn nhất trí.

-“Đó là Lượng nhi phúc trạch” Nhiếp gia một gã tộc nhân hệ thứ thần sắc rung động lúc này kích động lên.

Liễu Nghiễm cùng tất cả tộc nhân Nhiếp gia đều liếc nhìn ra, bao tay phát ra ánh sáng màu đỏ đỏ rõ rang chính là đồ vật Nhiếp Lượng cần.

Liễu Nghiễm khẽ gật đầu, thầm nghĩ “Hỏa thuộc tính....”

Gờ phút này tất cả mọi người chú ý tới, Nhiếp Lượng vươn bàn tay nhỏ bé ,chiến chiến nguy nguy(mjk cũng không hiểu nổi nữa nên để nguyên conv, ai hiểu dịch hộ mjk cái....)sắp bắt lấy cái bao tay kia.

Nhưng vào lúc này, Nhiếp Thiên một đường chạy trốn đến, tại thời điểm Nhiếp Lượng muốn bắt được cái bao tay kia dùng trùng kích chi lực, lập tức đem Nhiếp Lượng đụng ngã trên mặt đất.

Còn chưa chờ Nhiếp Lượng mờ mịt khóc ra tiếng, Nhiếp Thiên đã cầm lấy cái bao tay kia khoa trương cười to ha ha.

Lúc Nhiếp Thiên thoải mái cười to, Nhiếp Lượng rớt cuộc phản ứng kịp bắt đầu khóc lớn tiếng “ oa oa! Của ta, của ta....”

Nhiếp Thiên trên mặt đắc ý, cùng vui sướng cười, cùng Nhiếp Lượng kinh hoảng khóc, tạo thành chênh lệch cực kỳ rõ rang.

_ “Vô liêm sĩ!” phụ thân của Nhiếp Lượng, Nhiếp gia chi thứ cao thủ, Nhiếp Vệ, sầm mặt lại, trước chửi nhỏ một tiếng, về sau nhin không được trầm giọng nói: “ cái bao tay kia cùng Nhiếp Thiên tu luyện thuộc tính không hợp, trên người Nhiếp Thiên không có một tia sóng linh lực cùng linh khí tương hợp, hãn cướp đoạt cái Linh Khí kia có lợi ích gì chứ?”

Lãng Vân tông Liễu Nghiễm, nhìn Nhiếp Thiên cường hanhg cướp đi bao tay sắp tới tay Nhiếp Lượng, cũng là vẻ mặt tươi cười.

Liễu Nghiễm tức cười nhìn đang muốn mở miệng an ủi hai câu, lại phát hiện Nhiếp Thiên sau khi cướp đi bao tay, cười xong, lại muốn xông về một kiện Linh Khí gần đó.

Khi Nhiếp Lượng vẫn còn đang ngồi gào khóc Nhiếp Thiên nhìn cái bao tay màu đỏ trên tay, laaij nhanh chóng phóng tới thanh đoản kiếm màu xanh nhạt khác.

Lúc này một cái hài đồng Nhiếp gia khác trên mặt che kín nụ cười đã đem cái thanh đoản kiếm kia cầm chặt. Ngay khi hắn cầm chặt thanh đoản kiếm màu xanh da trời quang mang xanh tràn đầy theo tiếp xúc với hắn bỗng nhiên lập lóe tiến vào da thịt. Hắn nhếch môi thần sắc vui thích đang muốn dùng tiếng cười để biểu đạt nội tâm vui thích của mình Nhiếp Thiên đã như gió lao đến. Nhiếp Thiên rõ ràng cường tráng hơn nhiều đoạt lấy đoản kiếm màu xanh trong tay kỳ thủ, nắm chặt trong tay cười ha ha.

Linh Khí rời tay hài đồng sửng sốt một chút, về sau ý đồ đem đoản kiếm trong tay Nhiếp Thiên cầm về, lại bị Nhiếp Thiên dùng vai đẩy ngã.

“Oa Oa!”

Lại là tiếng khóc của một đứa bé, trong Nghị sự điện vang lên phi thường chói tai.

“Làm càn! Cái tiểu hồn trưởng này quá làm càn!?” Một tộc nhân chi thứ Nhiếp gia khác, dựng râu trờng mắt, tức giận hận không thể vọt vào trận đấu.

Nhiếp Thiên cướp thành nghiệm, căn bản không để ý đến hắn, coi bên cạnh như không người mà đâm tới trong khoảng thời gian ngắn đã đem tất

cả đồ vật dư còn lại đoạt tới: đao, phiến, xương thú, mộc trượng, hạt châu đều cướp đến trên tay.

Rất nhiều tộc nhân tham gia đại hội bốc thăm giờ phút này đều lú lỏi, dùng ánh mắt như xem yêu ma quái dị mà nhìn Nhiếp Thiên.

Sáu cái hài đồng khác khóc oa oa, còn có tiếng cha chú bọn hãn mắng chửi người liền tiếp nối nhau trong đại sảnh ồn ào không thôi.

Đem bảy cái bảy cái linh khí cướp đến toàn bộ, hai tay Nhiếp Thiên đã không ôm được, vì vậy đem bảy cái linh khí chất thành một đống, ngồi xổm ở kia đem từng kiện linh khí vút ve, cười haha, trong mắt đều là thỏa mãn đắc ý.

Nhưng mà tất cả mọi người thấy rõ, bàn tay mập mạp của hãn cùng bảy kiện linh khí kia tiếp xúc cũng không khiến cho bất kỳ kiện linh khí nào biến hóa. Ý vị này, bảy kiện linh khí hãn cướp đoạt kia kỳ thật không có cùng thuộc tính tu luyện với hãn.

Hãn can bản chính là tùy ý phá hư quy tắc!

Bảy đứa trẻ bị cướp đoạt Linh bảo, giờ phút này ngồi khóc sụt sướt, đều một cách tự nhiên mà tụ tập đến bên cạnh Nhiếp Thiên, mắt lom lom nhìn hãn và linh bảo có thuộc tính tương hợp với mình khiến bọn hãn cảm nhận được thoải mái từ linh bảo, ý đồ muốn đem linh bảo cướp về.

“Ta đây, toàn bộ là của ta đây.....”Nhiếp Thiên xoay người lại, một bên giương nanh vuốt, một bên yy nha nha rêu rao lên.

Nhiếp Hoảng tham lam nhìn hạt châu màu xanh từng bước tới gần, muốn lướt qua Nhiếp Thiên đem hạt châu giành lại.

“Phanh!”

Nhiếp Thiên vung quyền, quả đấm mập mạp không khách khí vung lên đập vào mặt Nhiếp Hoảng, Nhiếp Hoảng bị đánh dật bịch mông xuống đất, âm thanh khóc càng lúc lớn hơn.

Còn lại năm hài đồng xung quanh nhìn Nhiếp Thiên như hồn thể ma vương đều lộ ra ý sợ hãi, nguyên một đám vây xung quanh Nhiếp Thiên mắt chăm chăm nhìn về những cái linh bảo của bọn hắn, cũng không ai dám hành động đi đoạt đồ.

“Quá càn rỡ! Ta xem nhiều lần đại hội gia tộc bốc thăm như vậy, chưa bao giờ thấy hài tử nào bá đạo càn rỡ như vậy.”

“Cái tiểu hồn tử này! Bảy cái kiện linh bảo, không có cái nào cùng thuộc tính tu luyện với hắn, hừn lại một cái cũng không buông tha, toàn bộ đều phải chiếm lấy! Tại Nhiếp gia chúng ta từ trước tới nay chưa từng có sự kiện nào ác liệt như vậy!”

“Huynh đệ trong tộc, muốn hữu ái hỗ trợ lẫn nhau, không có khả năng ăn mảnh! Hắn không tốt, hắn chẳng những muốn ăn thịt thậm chí ngay cả nước canh cũng không cho người khác uống một ngụm! Quả thực coi trời bằng vung, một điểm quy củ cũng không hiểu.”

Nhiếp Bắc Xuyên cùng Nhiếp Nam Sơn nghe tiếng chửi bậy cùng tiếng khóc trong ddieennj, sắc mặt âm trầm như nước.

Nhiếp Thiên đứng ở cửa ra vào, nhìn Nhiếp Thiên đặc ý cười to, thần sắc sốt ruột thăm hận Nhiếp Thiên quá mức làm bậy, đem toàn bộ tộc nhân Nhiếp gia đặc tội.

Nàng mồ hôi nhễ nhại nhìn về phụ thân Nhiếp Đông Hải, đã thấy Nhiếp Đông Hải mặt mũi tràn đầy cười khổ, cũng là đau đầu lung túng không thôi, giống như không biết nên làm thế nào thì kết cục mới tốt.

“Cái kia...”

Liễu Nghiễm nhìn hồi lâu, nhẹ giọng mở miệng trong điện ồn ào nghe thấy cũng yên tĩnh lại.

Phần đông tộc nhân Nhiếp gia mặt mũi tràn đầy tức giận, ánh mắt theo trên người Nhiếp Thiên không rời, cũng dần dần chuyển đến trên người Liễu Nghiễm.

Liễu Nghiễm ho nhẹ một tiếng, cười nhìn qua mọi người nói: “Tiểu hài tử chơi đùa,... Xem như thú vị. Còn bảy món đồ chơi kia, theo ta thấy, Nhiếp Thiên tự nhiên không thể độc chiếm. Như vậy đi, lại để cho Nhiếp Thiên giữ lại một món, còn lại trả cho những hài tử kia là được, việc này như vậy bỏ qua, các người thấy thế nào?”

“Liễu tiên sinh nói như thế nào chính là thế ấy đi, chúng ta làm theo là được.” Nhiếp Đông Hải thấy hân khí độ hòa nhã như vậy, thậm chí một hơi nhẹ nhõm,

ội vàng nói tiếp: “Nhiếp Thiên, người không được hồ lai, những cái đồ vật kia, người chỉ có thể chọn một cái! Còn lại kia là của caca đệ đệ người, về sau quyết không thể hồ nháo làm bậy như vậy!”

“Các người thì sao?” Liễu Nghiễm nhìn về những tộc nhân Nhiếp gia còn lại.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, những người tộc nhân kia lúc trước kêu la, không ngừng trừng mắt Nhiếp Thiên cũng không có cách nào khác, toàn bộ nói rõ mặc hắn an bài.

“Như vậy cũng tốt.” Liễu Nghiễm cười nhẹ gật đầu, thâm ý sâu sắc liếc nhìn Nhiếp Thiên, ôn thanh nói: “Tốt rồi, nghe lời Liễu bá bá nói ..., người tùy ý cần kiện linh khí yêu thích, còn lại những cái kia đưa cho kia ca ca đệ đệ người.”

Nhiếp Thiên biểu mô, gương mặt không tình nguyện, lặng lẽ nhìn về phía Nhiếp Thiển.

Nhiếp thiên hung hăng trừng mắt nhìn hăn một cái: “Còn dám làn xằng bậy, xem chốc nữa ta như thế nào thu thập ngươi!”

Nhiếp Thiên rụt đầu một cái giống như chỉ sợ một người Nhiếp Thiển, cũng không quay đầu nhìn nhiều tiện tay bỏ vào trong đồng linh bảo sờ soạng một hồi, liền lấy một khối xương thú trong đó, thân thể liền tránh ra.

Cái tư thế không sao cả kia, để cho mọi người đột nhiên ý thức được, hăn đối với bảy kiện linh bảo kia tựa hồ cũng là không quá coi trọng.

Hăn tựa hồ... chỉ là hưởng thụ quá trình cướp đoạt đồ của mọi người.

Hăn đang cầm lấy, chính là xương thú phẩm gia thấp nhất, phần đông tộc nhân Nhiếp gia nhân tình đều sáng lên, trong nội tâm cười nhạo hăn ngu dại, đồng thời vẻ mặt âm trầm cũng thoáng giãn ra.

“Ô oa!” Ngay khi thân thể hăn vừa rời khỏi, đám hài đồng Nhiếp gia đã sớm không kiềm nén được, rốt cục cũng dám cùng nhau tiến lên, đi cướp lấy món linh bảo mình đã sớm để ý trước.

VẠN VỤC CHI VƯƠNG

Nghịch Thương Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Liễu Nghiễm Hoang Mang

Sau giờ Ngọ (12 giờ trưa).

Nhiếp Thiên trong lòng một trận bực tức, mắt thấy Nhiếp Thiên ăn uống no đủ thật say, chỉ có thể cam lòng ngừng lại.

Nhiếp Thiên từ bốc thăm đại hội mang về mmotoj cái khối xương thú kia, vẫn bị hấn thủy chung cầm ở lòng bàn tay, nhưng Nhiếp Thiên không phát hiện Nhiếp Thiên cùng khối xương thú kia có bbaats kyg dấu hiệu cảm ứng linh khí nào.

“Thật là đồ đần, đã đoạt nhiều linh bảo đẳng cấp cao như vậy, cuối cùng cũng không biết lựa chọn lấy một cái tốt..”Nhiếp Thiên nhỏ giọng thầm thì.

“Không có tác dụng đâu, cho dù hấn cầm viên hạt châu phẩm chất cao nhất, đối với hấn cũng không có tác dụng gì. Bảy cái dạng linh bảo kia cũng không có cái nào phù hợp với hấn, lần này để hấn tham gia đại hội bốc thăm, tna đã sớm biết sẽ không có thu hoạch gì.” cũng lúc đó, âm thanh Nhiếp Đông Hải vang theo từ ngoài cửa vào.

“Phụ thân, Liễu tiên sinh.”Nhiếp Thiên quay đầu nhìn lại, phát hiện Nhiếp Đông Hải cùng Liễu Nghiễm của Lăng Vân Tông cùng nhau đi tới.

Nhiếp Đông Hải yêu thương nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên đang ngủ say chống vó lên trời, than khẽ, sắc mặt chán nản nói: “Trước đó vài ngày ta đã lạng lẽ thử qua muốn xác định thuộc tính linh khí trong cơ thể của đứa nhỏ này, nhưng mà...”

Dừng lại một chút, hần tiếp tục nói: “Có lẽ ta cảnh giới chưa đủ, ở trên người hần ta không có cảm giác được bất kỳ dao động nào của linh lực. Khi đó ta biết rõ, hần dù có tham gia đại hội bốc thăm của gia tộc, chỉ sợ cũng không hi vọng có thu hoạch gì.”

“Cũng bởi vì hiểu rõ điểm này, ta mới không cố gắng để cho hần tham gia đại hội bốc thăm.”

Nhiếp Thiên giật mình, có chút mờ mịt nói ra: “Thế nhưng về sau ta khẩn cầu, phụ thân ngài không phải là...”

Nhiếp Đông Hải cười khở: “Trong nội tâm ta vẫn có chút không cam lòng, chắc là vẫn còn chút hi vọng xa vời phát sinh kỳ tích. Hôm nay đến xem, là ta nghĩ nhiều rồi.”

“Đều tạ ta.”Nhiếp Thiên tự trách. Giờ khắc này, nàng mới biết được Nhiếp Đông Hải cùng nàng đồng dạng giống nhau đều yêu thương Nhiếp Thiên, rốt cuộc nàng cũng minh bạch Nhiếp Đông Hải vì có thể tranh thủ một tia cơ hội như vậy cho Nhiếp Thiên, tình nguyện cùng Nhiếp gia một lần nữa phát sinh xung đột.Cho dù hần biết rõ cố gắng của hần có thể là không có thu hoạch gì.

“Để ta nhìn kỹ một chút đi .”Liễu Nghiễm nói chuyện, đã đi đến bên bệ của sổ, hướng Nhiếp Thiên đang ngủ ra tay rò xét.Hơi nước trắng mịt mờ tầng sáng theo bàn tay Liễu Nghiễm tản ra, ánh sáng ôn nhuận lộng lẫy, khiến cho tay kia của hần nhìn giống như bạch ngọc.

Cái tay của Liễu Nghiễm nhẹ nhàng đặt tại phần bụng của Nhiếp Thiên, hần hip mắt thần sắc chăm chú, linh lực như sợi tóc từ lòng bàn tay theo bụng dưới Nhiếp Thiên, bắt đầu chậm chạp thăm thấu tứ chi bách cốt của Nhiếp Thiên.

Nhiếp Thiên trong lúc ngủ say giống như có chút toái mái, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp hiện ra vui vẻ hưởng thụ, lại vẫn phát tiếng ngáy phảng

phất như đang trong một giấc mộng đẹp. Ánh sáng bạch quang mờ mịt ôn nhuận, chậm rãi nổi lên dưới da thịt Nhiếp Nhiên, để cho Nhiếp Thiên dưới ánh đèn siêu rọi như búp bê.

Nhưng mà Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên nhìn qua Nhiếp Thiên lúc này lại mặt ủ mày chau.

Bọn hắn rất rõ những ngọc thạch giống như ánh sáng kia, đều là linh lực của Liễu Nghiễm.

Những linh lực kia, trong cơ thể Nhiếp Thiên du đãng một vòng, cũng không có dẫn phát ra những biến hóa khác, như vậy có nghĩa trong cơ thể Nhiếp Thiên cũng không có chứa bất kỳ loại linh lực nào khác.

Một lúc sau Liễu Nghiễm thu tay lại, quay người hướng phía Nhiếp Đông Hải lắc đầu.

Nhiếp Đông Hải cùng Nhiếp Thiên đều lộ ra thần sắc thất vọng.

“Lẽ ra không nên như thế, tư chất Tiểu sư muội ta biết, không đơn thuần tại Hắc Vân Thanh, mà ngay cả tại Lăng Vân Tông chúng ta, thiên phú của nàng cũng là nổi bật nhất đấy. Cho dù là cùng người phạm nhân không thiên phú kết hợp, con của nàng cũng sẽ kế thừa một phần thiên phú của nàng, sẽ không thể là cái dạng này.” Liễu Nghiễm gương mặt hoang mang: “Ta đã tỉ mỉ tìm kiếm một lượt trong cơ thể Nhiếp Thiên lấy linh lực cảm giác cũng không phát hiện một tia linh khí.”

“Ai.....” Nhiếp Đông Hải thở dài một tiếng, thần sắc thất lạc.

“Bất quá” Liễu Nghiễm lời nói xoay chuyển, cau mày nói: “Nhiếp Thiên huyết khí lại vô cùng tràn đầy, tại đại hội bốc thăm ta đã nhìn ra, so với hài tử cùng lứa tuổi hắn cường tráng hữu lực hơn nhiều. Huyết nhục của hắn cùng gân cốt rất dẻo dai nếu như không sử dụng nguyên tố linh lực, đơn

thuần so đấu lực lượng, hẳn trong thế hệ này của Nhiếp gia chỉ sợ không ai bằng.”

“Cái này có gì hữu dụng đâu?”Nhiếp Thiên mặt mũi tràn đầy đả đát nói: “Những cái kia.... hài tử trong cơ thể có thuộc tính linh lực đặc thù có thể tu luyện pháp quyết linh lực phù hợp với thuộc tính cơ thể, một đám bọn hắn sẽ tiến triển mạnh mẽ sớm đặt trụ cột. Cũng chỉ có hài tử như vậy mới có hi vọng tại lúc mười lăm tuổi tu luyện tới Luyện Khí tầng chín, do đó đạt được ưu ái của Lăng Vân Tông các người.”

“Nhưng Nhiếp Thiên như vậy, không có biểu hiện thuộc tính tu luyện rõ ràng, tốc độ tu luyện của hắn tự nhiên sẽ chậm hơn rất nhiều. Cũng vì như vậy, khi hắn mười lăm tuổi, cơ hồ là không có cơ hội bước vào Luyện Khí tầng chín.Cửa lớn Lăng Vân Tông đối với hắn sẽ đóng cửa vĩnh viễn, không cách nào tiến vào tu luyện tại Lăng Vân Tông các người, nhân sinh của hắn sẽ mãi giới hạn tại Nhiếp gia chúng ta.”

Liễu Nghiễm đi đến bên người Nhiếp Đông Hải, an ủi mà vỗ bờ vai hắn, ngữ điệu thâm trầm nói: “Không nhập Lăng Vân Tông cũng không phải chuyện xấu, anh tài Lăng Vân Tông chúng ta trên đường chết non có khối người. Muốn lên đến đỉnh cao của đỉnh cao, từng bước đều là hiểm cảnh hung địa, có thể vượt qua được chúng chính là người có được đại vận khí.”

“Như Nhiếp Thiên như vậy,cả đời vượt qua bình an chưa chắc là chuyện không may mắn.”

Liễu Nghiễm nói điều này lại để cho Nhiếp Đông Hải nhớ tới con gái Nhiếp Cẩm đã chết, trong lòng của hắn chua xót, lập tức im lặng.

“Chuyện bên này xong rồi, ta đây cũng phải trở về Lăng Vân Tông rồi. Tiểu sư muội lúc trên núi đều là ta thay sư phụ chỉ đạo, ta cực kỳ coi trọng ,yêu thích tiểu sư muội đấy.Lão ca người cú yên tâm, cái người hại nàng

kia,ta sẽ luôn để tranh lòng, cũng sẽ đi tìm, nếu có tin tức nhất định sẽ thông báo cho người.”

Nói xong, Liễu Nghiễm lại vỗ nhẹ vai Nhiếp Đông Hải, lúc này mới nhẹ bước li khai.

“Đa tạ tiên sinh ưu ái.” Nhiếp Đông Hải nói lời cảm tạ.

“Cảm ơn Liễu tiên sinh.” Nhiếp Thiên cũng vội vàng nói.

Hai người vốn muốn đưa tiễn, khi ra đến cửa mới phát hiện Liễu Nghiễm đi thật nhanh, thoáng cái đã mất tung mất dạng.

“Liễu Nghiễm đối đãi chúng ta không tệ.”Nhiếp Đông Hải trầm ngâm trong chốc lát, nhíu mày nói: “Hôm nay nếu như không phải Liễu tiên sinh ở đây ...những người kia ... tộc nhân ...Chỉ sợ sẽ đối với Nhiếp Thiên không từ bỏ ý đồ.”

“Ta cùng Tiểu Thiên sau khi rời đi những người kia có phải hay không?”Nhiếp Thiên oán hận nói.

Nhiếp Đông Hải chậm rãi gật đầu: “Tự nhiên là phải nháo một trận mới yên. Cả đám đều cần không buông Nhiếp Thiên không phải con cháu trực hệ Nhiếp gia làm cố, nói hấn tại đại hội bắt thăm làm ầu ta nên trừng trị. Cũng may Liễu tiên sinh hỗ trợ chuyện, nếu không chính ta cũng không đối phó nổi.”

“Đáng tiếc Liễu tiên sinh, về sau cũng không thường tới.”Nhiếp Thiên thở rài nói.

“Chỉ cần ta còn là gia chủ Nhiếp gia, nhất định sẽ không cho phép bọn chúng làm càn!” Nhiếp Đông Hải khẽ nói.

“Chỉ sợ phụ thân ngồi ở vị trí kia, cũng không thể ngồi được qua lâu nữa.” Nhiếp Thiển cười khổ.

“Có thể ngồi nhiều một ngày ta liền ngồi nhiều một ngày, ta càng muốn vì người còn có Nhiếp Cẩm lấy lại công đạo đấy!” Nhiếp Đông Hải thần sắc kiên nghị để lại những lời này, cũng là rời đi.

Nhìn qua hắc, anh hùng tuổi đã xế chiều, Nhiếp Thiển sắc mặt buồn bã, tựa lưng trước cửa ngồi ngẩn người.

Trong phòng, Nhiếp Thiển vẫn ngủ say những linh lực mông quang Liễu Nghiễm lưu lại trên người thật lâu chưa tán đi. Da thịt hắc mỗi một lần run rẩy, những cái linh quang kia, sẽ trở nên ảm đạm vài phần giống như bị huyết thịt tham lam hấp thu luyện hóa. Những điều này, dù là Liễu Nghiễm hay là Nhiếp Đông Hải, Nhiếp Thiển, đều là hoàn toàn không biết gì cả.

Ngày thường Nhiếp Thiển chỉ ngủ trưa nửa canh giờ, Nhưng hôm nay, hắc lại khác thường ngủ trọn vẹn hai canh giờ, thẳng đến khi người hắc không còn một tia linh lực quang mang, hắc mới toàn thân thư thái tỉnh lại.

VẠN VỤC CHI VƯƠNG

Nghịch Thương Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chiến Tích Bất Bại

Thời gian như nước, thoáng qua chín năm.

Sáng sớm mặt trời mới mọc, phần đông tiểu bối Nhiếp gia tụ tại quảng trường, hoặc khoanh chân tĩnh tọa phun ra nút vaò như có như không linh khí thiên địa, hoặc là luyện tập những quyền cước đánh bóng tài nghệ chiến đấu.

Tại một góc quảng trường rộng lớn, một đám hài tử Nhiếp gia tầm mười tuổi năm chặ năm đấ, nguyên một đấ cấ hậ nhìn về con đường bằng đá phía đông.

“Hắn chỉ là luyện khí sư tam tầng cảnh giới, ta cũng không tin hắn có thể luôn thắng! Ngày hôm qua, ta vừa mới lần nữa đột phá, hôm nay muốn hảo hảo giáo huấn hắnmột chút!” Chín năm đi qua Nhiếp Hoắng mười tuổi, dựa theo lần bốc thăm đó trên đại hội lấy được hạt châu, đã thành công tu luyện đến Luyện khí tầng thứ sáu, thời điểm hắ ở đây nghiêng rắng nghiêng lợi, đầu ngón tay trái điểm một chút điện quang lập lòe.

“ Hoắng ca, hắ ta biết người một lần nữa đột phá, hôm nay không dám đến nữa rồi chứ?” Nhiếp Viể nói.

“ Không hắ nhất định sẽ tới,ta hiểu rõ hắ!”Nhiếp Hoắng lắc đầu.

Trong sân rộng, khách khanh (*) Nhiếp gia Ngô Đào, còn có những người kia.. thiếu nam thiếu nữNhiếp gia mười bốn mười lăm tuổi, tu luyện ngoài sân, con mắt thỉnh thoảng mà liếc về hướng tây, trên mặt đều là biểu lộ hứng thú dào dạt.

(*: người bên ngoài không thuộc tộc có thực lực tốt được mời về tộc làm trưởng lão hưởng các quyền lợi và phải đóng góp cho tộc, không được tham gia các quyết định quan trọng trong tộc)

“ Nhiếp Viễn, người vừa mới đang nói ta không dám tới sao?”

Nhưng vào lúc này, một cái âm đông trung khí mười phần, theo con đường bằng đá dài hẹp phía đông truyền đến, Nhiếp Thiên người kia rõ ràng so cùng hài tử cùng tuổi cao hơn rất nhiều, chậm rãi hiện ra.

“Đến rồi”

“Biết rõ Nhiếp Hoảng vừa mới bước vào luyện khí tầng thứ sáu, hãn lại vẫn dám đến, lá gan không nhỏ ah!”

“ Thú vị!”

Phần đông thiếu nam thiếu nữ tuổi hơi lớn Nhiếp gia, vừa nghe cái thanh âm quen thuộc kia vang lên, đều là thần sắc phấn chấn.

Mấy tên đang tu luyện đều rì rì đứng lên, long hành hổ bộ luyện quyền, cũng bỗng dừng lại từng đạo ánh mắt đều ngay ngắn hướng tụ lại tại trên người Nhiếp Thiên.

Trong mắt bọn họ, Nhiếp Thiên là thứ dị loại.

Chín năm rồi, từ khi đại hội bốc thăm chấm dứt, cho đến ngày nay Nhiếp Thiên cũng không có thể hiện ra đặc thù thuộc tính tu luyện, hãn lấy được khối xương thú kia, cũng không có cùng hãn linh lực cộng minh

Cũng là như thế, Nhiếp Hoảng, Nhiếp Viễn bọn họ tự thân xác định được thuộc tính linh lực ngược lại đi tu luyện linh quyết đặc biệt, ý vào bọn hãn trên đại hội bốc thăm có được linh khí, nguyên một đám tốc độ tu luyện

tiến triển tấn cấptùy thời mãnh liệt. Mà Nhiếp Thiên vẫn còn đang tu luyệnLuyện Khí Quyết cơ bản nhất.

Nhiếp Thiên tu luyện tiến cảnh chậm rãi lại để cho tất cả mọi người nói xấu sau lưng, cũng làm cho gia chủ Nhiếp Đông Hải, còn có Nhiếp Thiên vô kế khả thi.

Nhưng mà khiến cho người ta kinh ngạc chính là, Nhiếp Thiên thân thể lại càng ngày càng cường tráng. Điều này khiến hãn và hài tử cùng tuổi lúc chiến đấu, cũng không vì Luyện Khí cảnh giới thấp kém mà rơi xuống thế hạ phong.

Trái lại, chín năm qua, tất cả các bạn cùng trang lứa chiến đấu với Nhiếp Thiên đều dùng thảm bại để hình dung.

Nhiếp Thiên đến nay vẫn bảo trì chiến tích bất bại.

Sở dĩ bọn hãn chú ý đến Nhiếp Thiên chiến đấu, đều là muốn biết ưu thế thân thể cường đạisẽ khi nào biến mất.

Nhiếp Hoảng, mới vừa hôm qua mới bước vào Luyện Khí tầng thứ sáu cảnh giới, linh lực trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh lôi điện bọn hãn trên cơ bản cho rằng kỷ lục Nhiếp Thiên bất bại, sẽ vào trận đấu hôm nay chấm dứt.

Cho nên bọn hãn đều đang âm thầm mong đợi trận đấu này.

“Nhiếp Viễn,vừa nãy là người đang giấu cọt ta đúng không?Nếu không,hai người chúng ta trước luyện tập một chút?” Nhiếp Thiên đi lên trước, mắt liếc Nhiếp Viễn dẫn đầu mở miệng khiêu khích.

Nhiếp Viễn tu luyện tới Luyện Khí tầng thứ năm,dưới cái nhìn soi mói của Nhiếp Viễn, rõ ràng có chút khiếp đảm.

Nhiếp Viễn theo bản năng lui lại hai bước, mạnh miệng nói: “Nhiếp Thiên, người hôm nay là đối thủ của Hoảng ca, nếu như người và Hoảng ca đánh qua còn có thể đứng, ta liền cùng người chơi chơi.”

“Không biết xấu hổ.”Nhiếp U nhỏ giọng thầm thì.

“Cũng tốt.”Nhiếp Thiên chẳng hề để ý, khinh thường nói: “Cùng người đánh ta thật không cần đem hết toàn lực.”

“Người!” Nhiếp Viễn vẻ mặt lộ khí.

“Các người tránh ra hết!” Nhiếp Hoảng la hét một tiếng, ra hiệu cho những hài tử khác cách xa một chút, vừa nói chuyện tay phải hất ra một quả đấm quang điện màu xanh liti(nguyên văn “màu xanh “ nhe mọi người)

Nhiếp Hoảng bên cạnh những người kia hài tử Nhiếp gia, nghe vậy đều vội lui về phía sau đem một khu vực vây lại xung quanh hãn và Nhiếp Thiên.

Trong sân rộng Ngô Đào, còn có những thiếu niên Nhiếp gia lứa tuổi lớn hơn, nhìn không khí chiến đấu căng thẳng đều cười hì hì một bên tụ tập lại trò chuyện với nhau.

Trên điện đá của một tòa điện cao lớn,Nhiếp Đông Hải, đứng ở bệ cửa sổ hai tay vịn thạch bích,ở trên cao quan sát quảng trường.

Chín năm qua, Nhiếp Đông Hải lợi dụng quyền lợi Nhiếp gia Chi Chủ nghĩ hết mọi biện pháp muốn tìm được người nam nhân hại Nhiếp Cẩm.

Đáng tiếc đến nay hãn cũng không có bất luận tin tức gì về người nam nhân kia. Người nam nhân đó như bỗng nhiên xuất hiện rồi bỗng nhiên biến mất. Hãn duy nhất lưu lại chỉ có Nhiếp Thiên đang đứng trên quảng trường sắp sửa cùng Nhiếp Hoảng chiến đấu kia.

Thân thể Nhiếp Đông Hải, thì ngày càng tẻ, hần đã từng cao lớn uy mãnh giờ đã gầy khô như que củi. Là người có nhãn quang chỉ cần nhìn xem hần sẽ biết rõ hần chỉ sợ sống không còn được bao lâu.

Trên đài cao, nhìn xem Nhiếp Thiên cùng những người kia hài đồng cùng tuổi chiến đấu, nhìn xem Nhiếp Thiên lần lượt chiến thắng hần đã không đếm được có bao nhiêu niềm vui thú. Nhưng hần đồng dạng cũng minh bạch, chỉ ý vào thân thể Nhiếp Thiên cường tráng cuối cùng cũng có một ngày sẽ bại. Hần còn biết, một khi Nhiếp Thiên bắt đầu bại thì cái ưu thế thân thể cường tráng kia cũng sẽ không còn nữa. Về sau sự chênh lệch của Nhiếp Thiên cùng những hài tử kia cũng sẽ theo sự tiến cấp của chúng mà tăng dần lên khoảng cách sẽ ngày càng lớn.

“Sẽ là hôm nay sao...?” Nhiếp Đông Hải tự lẩm bẫm.

“Xuy xuy!”

Một tiếng dị hưởng, theo cùng đó trên quảng trường điện quang lóe lên Nhiếp Hoảng vung quyền ra năm đấm hét lớn một tiếng, hần bỗng nhiên xông về phía Nhiếp Thiên.

“A...., là so với trước kia tấn cấp hơn có chút.” Nhiếp Thiên hé miêng đánh mắt nhìn về phía Nhiếp Hoảng cường thế tấn công cười cười, vậy mà không có một chút ý tứ nào tránh né.

Nhiếp Thiên đưa tay về phía trước, cậy mạnh bước lên một bước, nhìn Nhiếp Hoảng so ra năm đấm cũng lớn hơn, hung hăng đánh tới cùng tay phải Nhiếp Hoảng va chạm.

“Bành!”

Hai quyền va chạm nhau, nhất thời phản trở lại Nhiếp Hoảng thế xông lên cũng lập tức ngừng. Nhiếp Thiên lui về phía sau hai bước, nhe răng mà

loạng choạng năm đấm, điện quang liti theo cánh tay hắt lắt lự, truyền lên năm tay hắt tung tóe ra.

Phần đông người vây xem ngừng thần quan sát, phát hiện mặt sau quyền (mu bàn tay) rõ ràng có dấu vết cháy đen.

“Luyện Khí tầng thứ sáu, nhìn thì như cùng tầng năm chỉ khác nhau một cảnh giới, nhưng trên thực tế bản chất chúng khác nhau. Tầng sáu đã có thể để cho linh lực li khai ra ngoài, mà linh lực kia có thể thâm thấu cơ thể đối phương.”

Đệ tử chi thứ Nhiếp gia Nhiếp Nhân, năm nay 14 tuổi đã tu luyện tới Luyện Khí tầng thứ tám, thật sâu nhìn về Nhiếp Thiên lắc đầu tiếp tục nói “mỗi lần quyền thủ va chạm, Nhiếp Hoằng đều có thể đem linh lực ẩn chứa lôi điện trong cơ thể ở lại trong cơ thể Nhiếp Thiên, Lôi điện tích tụ sẽ làm huyết nhục của hắn tê liệt làm cho toàn thân hắn đau nhức buộc hắn phải chia nhỏ một bộ phận linh lực đi chống cự lại lôi điện trong cơ thể ăn mòn.”

“Tiếp tục như vậy không cần quá lâu hắn liền đánh mất sức chiến đấu mặc kệ Nhiếp Hoằng khi dễ.”

“Dùng luyện khí tầng thứ ba đấu với tầng sáu, còn muốn mạnh mẽ cứng đối cứng thật sự là mất trí rồi.”

Khánh khanh Nhiếp gia Ngô Đào nhẹ nhàng gật đầu, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn qua Nhiếp Nhân thoáng suy nghĩ là một người có tiền đồ, sau đó tiếp tục nói: “Nhiếp Thiên ý vào thân thể cường tráng những năm nay chiến đấu hắn đã sớm quen lấy cứng chọi cứng, hắn trước kia xác thực chưa từng ăn qua thiệt thòi lớn như vậy. Nhưng hắn cũng không biết Luyện Khí tầng thứ sáu linh lực ly khai thân thể là như thế nào, hắn hôm nay tất nhiên sẽ ăn thiệt thòi, lịch sử bất bại của hắn vậy cũng sẽ trong lần chiến đấu này bị phá bỏ.”

“Nói trắng ra là, này bởi vì thiên phú hãn không tốt, nếu như hãn cùng Nhiếp Hoảng đồng dạng Luyện Khí tầng sáu linh lực của hãn đồng dạng cũng có thuộc tính đặc thù hãn muốn thắng Nhiếp Hoảng sẽ rất dễ dàng.” Nhiếp Nhân nói.

“Cảm thấy thế nào?” Nhiếp Hoảng trên nắm tay lần nữa quang điện lập lòe, lạnh nhạt nhìn về phía Nhiếp Thiên còn đang vẫy tay, “Trên tay người lưu lại liti tơ điện có phải hay không đã lan tràn đến cánh tay người rồi hả? Tư vị thế nào? Cánh tay kia của người có phải hay không đã rất nhức mỏi hả?”

“Có một chút.” Nhiếp Thiên nhe răng, róc rảng có chút đau nhức, “Bất quá khá tốt a....., đối với ta ảnh hưởng cũng không tính là lớn.”

“Còn muốn mạnh miệng?, Bị áp chế chín năm, liên tục bị đánh bại, Nhiếp Hoảng lúc này thần sắc hưng phấn giống như rốt cuộc thấy được hi vọng, “Ảnh hưởng không lớn đúng không? Vậy thì thử nhiều lần thử xem!”

“Thình thịch! Thình thịch! Bành!”

Nhiếp Hoảng quyền như đạn pháo, không ngừng mà đánh về phía Nhiếp Thiên, mà Nhiếp Thiên cũng thật không có tránh né, vẫn lấy phương pháp cứng đối cứng, cường ngạnh chống lại Nhiếp Hoảng.

Mười phút sau Nhiếp Hoảng dẫn đầu dừng lại, mở lớn miệng hô hấp khí thể như Hồ Địa nhìn xen Nhiếp Thiên. Mà hai cánh tay Nhiếp Thiên thì cháy đen như than, điểm mooyj chút hỏa tinh (than hồng) không ngừng theo cánh tay hãn vẩy đi ra.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Nhiếp Thiên giờ ngay cả huy động cánh tay động tác cũng có chút cứng ngắc.

Nhưng mà trong mắt Nhiếp Thiên lại toát ra chiến ý chưa từng có như một đầu bạo thú rốt cuộc bị đánh tỉnh, hướng Nhiếp Hoảng bạo rống: “Tiếp

tục a, vì cái gì lại dừng lại” Đến a đừng có ngừng!”

Phản phát hần mới là người chiếm thượng phong.

VẠN VỤC CHI VƯƠNG

Nghịch Thương Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lực Lượng Không Biết

"Thật đúng là không biết sống chết a!"

Ngô Đào nhẹ nhàng lắc đầu, lẩm bẩm: "Cảnh giới cao hơn tầng ba, Nhiếp Hoảng trên thân thể hoàn cảnh xấu, đã bị hoàn toàn đền bù. Hãn Linh lực tràn ra ngoài, làm cho Nhiếp Thiên toàn thân huyết nhục đều bị lôi điện ảnh hưởng không ngừng đánh thẳng vào. Trận chiến này, căn bản không có tiếp tục nữa cần phải, nếu không..."

"Tiếp tục nữa, Nhiếp Thiên khả năng thân phụ trọng thương, thậm chí ảnh hưởng cả đời." Nhiếp Nhân cau mày, nói ra: "Trong tộc cổ vũ tranh đấu, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể quá phạm. Ngô tiên sinh, người xem... Muốn không nên ngăn cản bọn họ chiến đấu?"

"Ừ, tái chiến xuống dưới, Nhiếp Thiên chỉ sợ gặp nhiều thua thiệt." Ngô Đào há mồm muốn hô, lại đột nhiên cảm thấy một luồng ánh mắt, xa xa mà rơi vào trên người hãn.

Hãn vô thức mà nhìn về phía ánh mắt ngọn nguồn.

Quảng trường góc Tây Nam, Nhiếp Hoảng gia gia Nhiếp Bắc Xuyên, chẳng biết lúc nào xông ra.

Nhiếp Bắc Xuyên đứng chấp tay, tựa hồ biết rõ hãn đều muốn hô ngừng, chính ý vị thâm trường mà nhìn qua hãn.

Ngô Đào thần tình khẽ nhúc nhích, hãn mở ra miệng, cũng không có phát ra âm thanh, nội tâm thì là nhẹ nhàng thở dài.

Hắn là Nhiếp gia Khách khanh, hơn nữa còn hoàn toàn là Nhiếp Bắc Xuyên chiêu mộ mà đến, hắn biết rõ, Nhiếp Đông Hải đã ngày giờ không nhiều, không cần quá lâu, Nhiếp Bắc Xuyên liền đem mà chuyển biến thành.

Hắn nếu như đang còn muốn Nhiếp gia tiếp tục ngốc xuống dưới, nhất định phải muốn xem xét thời thế, biết mình lúc nào nên làm gì.

"Ngô tiên sinh?" Nhiếp Nhân thở nhẹ một tiếng, chợt liền thuận theo Ngô Đào ánh mắt, đồng dạng thấy được cách đó không xa Nhiếp Bắc Xuyên.

"Có một số việc, ta và người... Đều không quản được." Ngô Đào vỗ vỗ Nhiếp Nhân bả vai, nói khẽ: "Làm tốt chính mình đi, ta hy vọng người có thể mau chóng đột phá đến Luyện Khí tầng chín, đạt được Lăng Vân Tông ưu ái. Người cũng chỉ là Nhiếp gia chi thứ, người chỉ có trở thành Lăng Vân Tông đệ tử, về sau tại Nhiếp gia mới có thể cầm giữ có thanh âm của mình."

Nhiếp Nhân non nớt trên mặt, hiện ra một tia chán ghét, rồi lại lý trí mà khẽ gật đầu, cũng không có nhiều lời.

Trên đài cao Thạch điện, Nhiếp Đông Hải sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, hắn cũng chú ý tới Nhị đệ Nhiếp Bắc Xuyên, trả quan sát tỉ mỉ mà ý thức được Ngô Đào sở dĩ không có hô ngừng nguyên nhân

"Cũng bởi vì ta chậm chạp không chịu thoái vị sao?" Nhiếp Đông Hải thầm hận.

"Bành bành bành!"

Ý chí chiến đấu sục sôi Nhiếp Hoảng, tại rốt cuộc chứng kiến thắng lợi ánh sáng lúc, lại một lần trùng kích hương Nhiếp Thiên, từng điểm màu

xanh chói lọi điện quang, thông qua quả đấm của hắn, không ngừng mà dạt vào Nhiếp Thiên trong cơ thể.

Nhiếp Thiên hai cánh tay, đều biến thành màu xanh đen, giữa ngón tay, trả lúc có khói xanh từng sợi bay ra.

Hắn trên cánh tay quần áo nổ bể ra, nhẹ nhàng màu xanh điện cầu vồng, như hơi nhỏ Linh xà, dường như tại hắn trần truồng cánh tay bên trong du động lấy.

Càng ngày càng nhiều lôi điện, nhiều lần mà thâm thấu tụ lại, hôm nay đã ở trong cơ thể hắn tụ hợp sợi thành tuyến.

"Đạp đạp!"

Nhiếp Thiên không được mà lui về phía sau, tại Nhiếp Hoảng oanh kích phía dưới, hắn mỗi một lần đưa tay, động tác đều lộ ra càng ngày càng cứng nhắc vô lực.

Hắn hồn nhiên không biết đau đớn, mặc dù cái trán che kín mồ hôi, nhưng ánh mắt rồi lại như trong màn đêm lóe sáng tinh thần, tràn đầy một loại thâm sâu thần bí ý vị.

"Người xong đời! Hặc hặc!"

Nhiếp Hoảng kích động cười to, cái kia điện quang lóe lên năm đấm, lướt qua Nhiếp Thiên cứng nhắc cánh tay, hung hăng mà oanh hưởng kia ngực.

"Không thể!" Ngô Đào vô thức mà quát nhẹ.

"Nhiếp Hoảng dừng tay!" Nhiếp Nhân cũng nhịn không được nữa hô to.

Trên đài cao, Nhiếp Đông Hải trên mặt che kín mồ hôi, không ngừng mà thở hổn hển, tựa hồ so với Nhiếp Thiên còn muốn mệt mỏi mệt nhọc.

Hắn ánh mắt âm trầm như nước, gắt gao trừng mắt phía dưới bình tĩnh Nhiếp Bắc Xuyên, đều muốn nghe được đến từ chính Nhiếp Bắc Xuyên ngăn cản âm thanh.

Nhưng Nhiếp Bắc Xuyên rồi lại thủy chung không phát một lời.

"Đông đông đông!"

Nhiếp Thiên tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng vang dội, mắt thấy Nhiếp Hoằng năm dặm sẽ phải oanh hưởng ngược, hắn tổng cảm giác trong cơ thể có một cỗ lực lượng sắp phun ra mà ra.

Mà khi hắn muốn nhờ cỗ lực lượng này lúc, rồi lại không thể nào cảm ứng, sờ không được ý nghĩ.

Hắn nhận thấy đến đây, tựa hồ chỉ có toàn thân đau đớn cùng cảm giác cứng ngắc, hắn phát sinh một cỗ tuyệt vọng cùng phẫn nộ, phẫn nộ cỗ lực lượng kia không phối hợp.

"Tùng tùng! Đông đông đông!"

Tại loại này táo bạo cùng tuyệt vọng tâm tình bao phủ xuống, trái tim của hắn nhảy lên thanh âm, lần nữa nhanh hơn!

Hắn cũng không biết, điện quang lửa chớp hiện lúc giữa, trái tim của hắn nhảy lên tần suất, vậy mà đã là bình thường gấp hai!

Nhưng vào lúc này, phảng phất có một loại tiếng hoan hô, từ huyết nhục của hắn cùng trong lục phủ ngũ tạng tiếng động lớn rầm rĩ mà ra! Nhiếp Hoằng không trọn vẹn trong cơ thể hắn lôi điện ảnh hưởng, giờ khắc này, giống như lại cũng không cách nào ảnh hưởng kia mảy may!

Một cỗ nước cuộn trào Man lực, lập tức từ kia huyết nhục bên trong điên cuồng tuôn ra!

"Vèo!"

Hắn phút chốc ra tay, tại Nhiếp Hoảng nắm đấm oanh tại hắn lồng ngực lúc trước, tinh chuẩn vô cùng mà nắm lấy Nhiếp Hoảng cổ tay.

Nhiếp Hoảng cái tay kia, khoảng cách kia ngực chỉ có nửa tấc, lại khó đi về phía trước như vậy một tia!

Thế xông bị mãnh nhiên ngừng Nhiếp Hoảng, hưng phấn trên mặt, đột nhiên lộ ra vẻ mờ mịt, dường như không biết bỗng nhiên xảy ra chuyện gì.

Sau một khắc, Nhiếp Thiên bỗng nhiên nhắc chân, một cước hung hăng mà đá vào Nhiếp Hoảng phần bụng.

"Bành!"

Nhiếp Hoảng cái tay kia, vẫn như cũ bị kia gắt gao rất nhanh, khiến cho Nhiếp Hoảng không cách nào thoát khỏi, tại hắn một cước kia man lực phía dưới, Nhiếp Hoảng nửa người dưới, như nhảy dây bình thường, bị mãnh liệt ném hướng không trung.

Lúc Nhiếp Hoảng bay lên không trung phía dưới thân thể, bởi vì quán tính, lại mãnh liệt bị bắt quay về lúc, hắn rụt rụt cái kia chân, lấy lên gối xu thế, hung hăng mà oanh tại Nhiếp Hoảng xương ngực xuống sườn.

"Răng rắc! Ngao!"

Xương bể nát thanh âm, cùng Nhiếp Hoảng như giết heo tiếng kêu thảm thiết, hầu như đồng thời vang lên.

Cho đến lúc này, hắn mới buông ra nắm chặt Nhiếp Hoảng cái tay kia, mắt lộ ra dị sắc dừng lại, ý đồ tỉnh táo mà tìm kiếm vẻ này phát sinh Man lực nơi phát ra.

Nhưng mà, theo hần nguy cơ giải trừ, theo tâm hần cảnh biến hóa, cái kia đột nhiên nhanh hơn trọn vẹn gấp đôi tiếng tim đập, cũng tùy theo gần như bình thường.

Vừa mới bỗng nhiên tuôn ra cỡ lực lượng kia, dường như tại trong nháy mắt, lại tản ra dạt tại tất cả xương cốt tứ chi, khó hơn nữa cảm ứng.

"Kỳ quái..."

Nhiếp Thiên nhìn cũng không nhìn Nhiếp Hoằng liếc, cau mày, hoàn toàn sa vào tại trong thế giới của mình.

Mà Nhiếp Hoằng, thì là thân thể co rút lấy, như người hình lớn tằm giống như cuộn cong lại thân thể, té trên mặt đất phát ra chói tai tiếng kêu rên, chấn người màng nhĩ.

"Ách..." Nhiếp Nhàn vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Tại sao có thể như vậy?" Ngô Đào ngơ ngác nhìn như có điều suy nghĩ Nhiếp Thiên, còn có không ngừng thê thảm đau nhức gọi là Nhiếp Hoằng, thần sắc mờ mịt.

Sở hữu xem thế nào lấy Nhiếp gia thiếu niên, mắt thấy thế cục bỗng nhiên nghịch chuyển, cũng đều bị khiếp sợ không biết làm sao.

Lúc trước kêu gào lấy, muốn tại Nhiếp Hoằng sau đó giáo huấn Nhiếp Thiên Nhiếp Viễn, nhìn xem giờ phút này thê thảm vô cùng Nhiếp Hoằng, trong mắt tràn đầy ý sợ hãi, thân thể tại lén lút hướng sau co lại.

Giờ phút này năm đấm xanh đen, khe hở vẫn còn phả ra khói xanh, rồi lại thẳng tắp đứng vững vàng Nhiếp Thiên, cùng ngã xuống đất không nổi, buồn bã tiếng hô rung trời Nhiếp Hoằng, tạo thành cực kỳ tươi sáng rõ nét đối lập.

Tại đây một thoáng, Nhiếp Thiên tại kia sâu trong tâm linh, giống như để lại vĩnh hằng Âm Ảnh.

Thạch điện trên đài cao, Nhiếp Đông Hải tại buồn phiền đại hỉ sau đó, toàn bộ người như hư thoát bình thường, khô gầy như củi thân thể, dựa vào bệ đá mới miễn cưỡng đứng lại thân thể.

Ánh mắt của hắn, như hồi quang phản chiếu giống như, chăm chú nhìn Nhiếp Thiên, tách ra khác thường hào quang.

VẠN VỤC CHI VƯƠNG

Nghịch Thương Thiên
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thắng Lợi Đại Giới!

"Còn rồi!"

Mắt thấy Tôn nhi trọng thương ngã xuống đất, Nhiếp Bắc Xuyên không kìm nén được, bỗng nhiên lao ra.

Chỉ thấy một đạo điện quang hiện lên, Nhiếp Bắc Xuyên liền đã thêm lược đến Nhiếp Hoảng bên cạnh, hấn ngòi xồm người xuống, đem Nhiếp Hoảng nâng dậy, đại thủ đặt tại Nhiếp Hoảng eo bụng xương ngực bộ vị.

Nhiếp Hoảng cảm giác được một cỗ Linh lực dòng nước ấm, ôn nhuận mà tại kia xương ngực chỗ tới lui tuần tra, hấn cảm giác đau đớn đứng giảm, không khỏi ủy khuất mà thấp giọng hô nói: "Gia gia..."

Nhiếp Bắc Xuyên ngẩng đầu, ánh mắt âm trầm mà nhìn chăm chăm vào thần sắc mờ mịt, vẫn còn tại cảm giác vẻ này không biết lực lượng Nhiếp Thiên, nói: "Khốn nạn! Trong tộc không cấm chỉ tranh đấu, nhưng ai cho phép người hạ độc thủ như vậy hay sao?"

Không chờ Nhiếp Thiên kịp phản ứng, hấn lại lấy ánh mắt oán độc, nhìn lướt qua lúng túng không thôi Ngô Đào, quát: "Còn người nữa? Thân là trong tròng Khách khanh, người ở nơi này đều đã làm nên trò gì?! Rõ ràng chứng kiến Nhiếp Thiên đau nhức hạ sát thủ, vì sao không trước tiên ngăn cản? Chúng ta Nhiếp gia chiêu mộ người tới, chẳng lẽ là tạo điều kiện cho người ăn cơm trắng hay sao?"

"Cái này..." Ngô Đào cười khổ cuống quít.

"Nhị gia gia, là Nhiếp Hoảng trước muốn đả thương người đây, mặc kệ Ngô tiên sinh sự tình." Nhiếp Nhân nhìn không được, thử giúp đỡ Ngô Đào giải thích một câu.

Sự tình chân tướng, hẳn nhìn đến rành mạch, lúc ấy Nhiếp Hoảng mong muốn oanh kích Nhiếp Thiên trái tim lúc, hẳn biết rõ Ngô Đào lấy ánh mắt hỏi thăm Nhiếp Bắc Xuyên thái độ, mà khi lúc Nhiếp Bắc Xuyên một lời không nói, hiển nhiên không có ý định ngăn cản.

Về sau, {làm:lúc} Nhiếp Thiên trong nháy mắt bộc phát, tựa hồ lại lấy được Thần lực lúc, hết thấy đều phát sinh quá là nhanh, nhanh đến Ngô Đào căn bản không có thời gian đi ngăn cản.

Nhiếp Nhân dù sao thiếu niên tâm tính, biết rõ giúp đỡ Ngô Đào nói chuyện không tốt, nhưng vẫn là qua không được nội tâm cái kia một cửa.

"Lúc nào đến phiên người nói chuyện rồi hả?" Nhiếp Bắc Xuyên hừ lạnh một tiếng, chém xéo nhìn Nhiếp Nhân liếc, "Người đem người là người nào? Người chẳng qua là Nhiếp gia chi thứ đệ tử, đều muốn ở gia tộc cầm giữ lời nói có trọng lượng, chờ người chính thức đột phá đến Luyện Khí tầng chín, bước vào Lăng Vân Tông về sau lại đến cùng ta nói chuyện!"

Lời vừa nói ra, Nhiếp Nhân non nớt trên mặt, cũng đột nhiên lộ ra tức giận.

Nhưng hẳn cần thận suy nghĩ một chút, còn là cứng rắn nhịn được, biết rõ chính như Ngô Đào nói, tại hẳn không có có trở thành Lăng Vân Tông đệ tử trước, hẳn tại Nhiếp gia hoàn toàn chính xác còn xa xa chưa đủ phân lượng.

Nhất là, Nhiếp Bắc Xuyên rất có thể, sẽ ở trong thời gian một hai năm, liền chính thức thay thế Nhiếp Đông Hải trở thành Nhiếp gia đứng đầu.

Rất nhiều Nhiếp gia tính trẻ con không phai mờ, còn có tinh thần trọng nghĩa thiếu niên, vốn cũng ý định cùng Nhiếp Nhàn giống nhau, nói ra bọn hắn chứng kiến sự thật chân tướng, nhưng mắt thấy liền bọn hắn chính giữa thực lực cao nhất, tương lai nhất ánh sáng Nhiếp Nhàn, đều thụ Nhiếp Bắc Xuyên khí thể ảnh hưởng, không dám tiếp tục nhiều lời, cũng nhao nhao ủy khuất mà câm miệng.

"Nhị gia gia, cái kia... Là Nhiếp Hoảng bản thân muốn khiêu chiến ta, vừa mới cũng là hắn trước tiên không có chiếu theo tộc quy, đối với chỗ yếu hại của ta hạ độc thủ." Từ giữa mê võng tỉnh quay tới Nhiếp Thiên, tựa hồ thoáng cái sẽ hiểu trước mắt tình cảnh, ưỡn ngực, chính khí lên cao như thế mà hét to nói.

"Gia gia, ta vừa mới chỉ là muốn dọa dọa hắn, không có tính toán thật sự muốn trọng thương hắn!" Nhiếp Hoảng cắn răng, hung hăng mà trừng mắt Nhiếp Thiên, xạo xạo nói: "Lực lượng của ta tại oanh hưởng bộ ngực hắn trước, cũng đã chủ động lưu lại lực lượng, đều muốn thu tay lại rồi. Ta tuyệt đối không ngờ rằng, hắn thừa dịp ta buông tay thời điểm, đột nhiên thừa dịp ta không sẵn sàng lòng muông dạ thú rơi xuống sát thủ!"

"Vô sỉ!"

Đại đa số vây xem Nhiếp gia hài đồng, giờ phút này đều tại nội tâm gọi, âm thầm xem thường Nhiếp Hoảng bẻ cong sự thật.

Bọn hắn đều thấy rõ, Nhiếp Hoảng tại một kích cuối cùng lúc, trong mắt hưng phấn cùng cuồng hỉ, nào có nửa điểm đều muốn lưu thủ ý tứ?

Nhiếp Hoảng vốn là đều muốn lấy trọng thương Nhiếp Thiên, đến rửa sạch mất những năm này không ngừng bị Nhiếp Thiên đánh bại sỉ nhục, hắn lúc ấy rõ ràng là toàn lực ứng phó, như thế nào trên đường buông tha cho?

"Người vừa mới muốn làm cái gì, người trong lòng mình rõ ràng nhất!"
Nhiếp Thiên quát.

"Câm miệng!" Nhiếp Bắc Xuyên quát khễ, ngăn trở Nhiếp Thiên đến tiếp sau mà nói, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Ngô Đào, nói ra: "Quá trình như thế nào cũng không trọng yếu, bây giờ kết quả, chính là Nhiếp Thiên không để ý tộc quy, lấy ngoan độc thủ đoạn làm thương tổn Nhiếp Hoảng. Ngô tiên sinh, người là Nhiếp gia Khách khanh, chiếu theo tộc quy, ứng với nên như thế nào trừng trị Nhiếp Thiên?"

"Lưu đày đến Lăng Vân Sơn quặng mỏ ba năm." Ngô Đào nhẹ giọng đáp một câu, trong lòng tràn đầy chua xót cùng bất đắc dĩ, trong mắt cũng tràn đầy áy náy.

"Nhiếp Thiên mới mười tuổi a!"

"Mười tuổi để lại từng cái đến Lăng Vân Tông quặng mỏ, ba năm thời gian liền phế đi, hãn vốn tu luyện tiến cảnh cũng chậm rồi, tại quặng mỏ chậm trễ nữa ba năm, chỉ sợ không còn có một tia hy vọng đạt được Lăng Vân Tông ưu ái rồi."

"Mười tuổi, bị lưu đày đến quặng mỏ, còn muốn ngốc ba năm, Nhiếp Thiên cái này thực xong đời."

"Ừ, hãn đời này đều không có hy vọng tại mười lăm tuổi lúc trước, tu luyện tới luyện khí tầng chín, được Lăng Vân Tông cho thu làm đệ tử rồi."

"Không có đơn giản như vậy, quặng mỏ chỗ đó, thỉnh thoảng đã có người chết. Nhiếp Thiên mới mười tuổi, đi quặng mỏ ba năm, ta đoán chừng hãn khả năng đều không thể còn sống đi ra!"

"Quá nghiêm khắc rồi a?"

"..."

Vốn cũng không dám ra ngoài âm thanh những cái kia Nhiếp gia thiếu niên, nghe được trừng phạt phương thức, rất nhiều chưa bao giờ ưa thích Nhiếp Thiên đấy, cũng đều nhao nhao nhịn không được ồn ào.

"Đều rất kích động sao? Như thế nào, các người cũng muốn cùng Nhiếp Thiên giống nhau, đi quặng mỏ ngọc ba năm?" Nhiếp Bắc Xuyên giọng điệu bình tĩnh nói.

Lòng đầy căm phẫn Nhiếp gia thiếu niên, nghe được câu này về sau, toàn bộ yên tĩnh trở lại, toát ra giận mà không dám nói gì thần tình.

"Đi thì đi, ba năm liền ba năm, có gì đặc biệt hơn người đấy!" Nhiếp Thiên không biết sống chết kêu lên.

"Ngô tiên sinh, cứ dựa theo tộc quy đến xử lý!" Nhiếp Bắc Xuyên lạnh nhạt nói.

"Nhị đệ, Nhiếp Thiên còn nhỏ, không cần như vậy đi?" Nhưng vào lúc này, vội vã từ thạch điện dưới đài cao đến Nhiếp Đông Hải, rốt cuộc chạy tới.

Nếu là lúc trước, đang nghe Nhiếp Bắc Xuyên xử phạt lúc, là hẳn có thể nhảy xuống, trong nháy mắt hướng về quảng trường.

Nhưng bây giờ, hẳn chỉ có thể từng bước một xuống, cần hao phí rất nhiều thời giờ cùng tinh lực, mới có thể tại tình thế không có chuyển biến xấu đến tình trạng không thể vẫn hồi đi đến.

"Gia chủ." Ngô Đào cung kính nói.

"Đại gia gia."

"Đại gia gia, người đã đến rồi là tốt rồi, người muốn chủ trì công bằng a."

"Đại gia gia, chúng ta đều thấy được, sự thật không phải là như vậy đấy."

Rất nhiều hài tử nhìn qua hẳn đã đến, tối buông lỏng một hơi, sau đó nhao nhao kêu lên.

Nhiếp Bắc Xuyên khẽ nhíu mày, thần tình nghiêm túc nói ra: "Đại ca, gia có gia quy, quốc có quốc pháp, dù cho Nhiếp Thiên tuổi nhỏ, dù cho người là gia chủ, gia quy... Vẫn không thể phá."

"Ta bây giờ không phải là gia chủ." Nhiếp Đông Hải nói khẽ.

Lời vừa nói ra, trong tràng tất cả mọi người, đều bỗng nhiên ngậy người.

Nhiếp Bắc Xuyên cũng là vẻ mặt khó hiểu, nhưng trong ánh mắt, rồi lại rõ ràng đột nhiên lộ ra một tia cuồng hỉ, nói: "Đại ca! Người cái này là ý gì?"

"Ta mệt mỏi, đã không có tinh lực đi chưởng quản Nhiếp gia, tình huống của ta người cũng biết. Lúc trước, ta là muốn mượn nhờ lực lượng của gia tộc, giúp đỡ Thiển Nhi cùng Căn nhi lấy lại công đạo, vì vậy rất không thức thời chậm chạp không chịu để cho vị trí." Nhiếp Đông Hải thần tình cô đơn, "Nhưng ta hôm nay nghĩ thông suốt, ý định buông tha cho, về sau... Nhiếp gia liền nhìn Nhị đệ người rồi."

"Đại ca, như vậy sao được? Người đang ở đây trong tộc, còn là đức cao vọng trọng đấy, ta..." Nhiếp Bắc Xuyên khẩu thị tâm phi nói.

Nhiếp Đông Hải vẫy vẫy tay, đã cắt đứt hẳn mà nói, giọng điệu kiên định nói: "Ta tâm ý đã quyết, ngày mai ta sẽ hưởng các vị thúc thúc a công nói rõ ràng, ta nghĩ bọn hẳn gặp thông cảm đấy."

"Như vậy a." Nhiếp Bắc Xuyên kéo dài thanh âm, hư tình giả ý nói: "Nếu như đại ca cố ý như thế, ta cũng không hề khuyên nhiều rồi, đại ca

yên tâm, Thiến Nhi cùng Cấn nhi sự tình, ta gặp để ở trong lòng. Ta xem các nàng là con của mình, cũng sẽ hết sức nghĩ biện pháp vì bọn nàng lấy lại công đạo đấy."

Nhiếp Đông Hải thật sâu nhìn hẩn một cái, nhẹ gật đầu, nói: "Nhiếp Thiên còn nhỏ, ta hy vọng..."

"Được rồi, đại ca mặt mũi ta nhất định là cấp cho đấy, việc này, ta sẽ không lại tiếp tục truy cứu tiếp rồi." Nhiếp Bắc Xuyên mỉm cười nói.

"Vậy cứ như thế đi." Nhiếp Đông Hải thể xác và tinh thần mỗi mệt, quay đầu hướng Nhiếp Thiên nói ra: "Theo ta đi."

Nói xong, hẩn trước tiên hướng ngoài sân rộng bước đi, bóng lưng của hẩn, tràn đầy anh hùng tuổi xế chiều đều hiu ý vị.

Ngô Đào cùng những cái kia Nhiếp gia thiếu niên, nhìn xem hẩn dạo bước ly khai bóng dáng, trong nội tâm đều rõ ràng, Nhiếp Đông Hải cầm giữ Nhiếp gia thời đại, liền vào hôm nay kết thúc.

Nhiếp Thiên không nói một lời, yên lặng đi theo Nhiếp Đông Hải sau lưng, trên mặt cực kém.

Tại hẩn sẽ phải từ quảng trường biến mất lúc, hẩn dừng một chút, quay người nhìn về phía khí phách hăng hái Nhiếp Bắc Xuyên, âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Mười tuổi, đã đến tuổi hiểu chuyện, hẩn tự nhiên minh bạch hôm nay Nhiếp Đông Hải chủ động thoái vị, toàn bộ cũng là vì hẩn.